

## Arrest

**nr. 324 195 van 27 maart 2025**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**Inzake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat V. MOUBAX  
Herbert Hooverlaan 212/2  
1200 BRUSSEL

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 december 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 23 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp [Q.] behorend tot het district Kot, gelegen in de provincie Nangarhar. U ging tot de 3de graad naar school en volgde gedurende anderhalf jaar koranles in de moskee. Daarnaast hielp u uw grootvader op de landbouwgronden. Uw vader werkte voor de Afghaanse Nationale*

Ordepolitie (ANCOP) en was in Hesarak gestationeerd. Samen met uw moeder, uw twee jongere broers, uw twee paternale ooms en grootouders woonde u in [Q.].

Ongeveer 2 à 2,5 maanden voor uw vertrek had uw vader verlof en bracht u hem thee in de gastenruimte, op enkele minuten lopen van uw huis. Plots zag uw vader echter leden van Daesh aankomen, waarop u en uw vader begonnen weg te lopen. Uw vader slaagde er vervolgens in om over een kanaal te springen en te ontsnappen van Daesh, terwijl u echter door hen werd beschoten. Hierop raakte een kogel uw been en viel u gewond neer. Vervolgens kwamen dorpelingen af op het geluid van de beschietingen en brachten ze u naar het ziekenhuis in het districtscentrum. Van daaruit werd u per ambulance naar een openbaar ziekenhuis gebracht, waar u gedurende 1 maand verbleef. Na deze maand keerde u terug naar het dorp en na drie weken begon u weer een beetje te wandelen toen Daesh bij u thuis langskwam. Daesh vroeg waar uw vader was en ging daarna terug weg. De volgende dag kwam Daesh echter opnieuw langs en riepen ze op u en uw moeder, vroegen ze naar uw vader en zeiden dat als uw vader zich niet aan hen toonde, ze u in zijn plaats zouden meenemen. Hierop beslisten uw maternale oom en moeder dat u niet langer veilig was in het dorp en het land moest verlaten. Uw moeder en twee broers verhuisden tevens naar het huis van uw maternale oom in [B.B.] dorp.

U vertrok in juli 2018 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk (waar u op 27 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende), Zwitserland en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 11 juli 2021. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Oostenrijk, dat echter weigerde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door Daesh. Toen u in Servië was, vernam u via uw maternale oom dat het checkpoint waar uw vader werkte (in [M.], district Hesarak), werd aangevallen. Er is evenwel geen informatie over het feit of de leden ervan werden vermoord, dan wel meegenomen werden door de taliban. Hoewel uw familie aanneemt dat uw vader werd gedood, zagen zij het lichaam van uw vader niet.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: kopie van brief door dorpsouderen over dood van uw vader, kopie van uw vaders taskara, kopie van uw vaders legerbadge en bankkaart en een reeks foto's van uw vader in legeruniform.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. U verklaarde met name geboren te zijn op 31 januari 2005. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 27 juli 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,71 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in juli 2021 een leeftijd heeft van minstens 19,11 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader effectief voor de Afghaanse Nationale Ordepolitie (ANCOP) tewerkgesteld was. U verklaarde ter zake dat uw vader nooit sprak over zijn job of activiteiten met uw gezin en niet vertelde welke rang hij had (CGVS, p. 9). U stelde

dat hij enkel naar huis kwam voor 10 of 15 dagen, maar nooit over deze zaken vertelde (CGVS, p. 9). U kon evenmin vertellen of uw vader hier met iemand anders van uw familie over sprak (CGVS, p. 9). Ook uw moeder, zo stelde u, was niet op de hoogte van uw vaders taken (CGVS, p. 9). Gevraagd sinds wanneer uw vader deze job deed, antwoordde u dat hij daar lange tijd werkte, min of meer 12 jaren (CGVS, p. 9). Verder wist u niets te vertellen over welke opleiding hij hiervoor volgde, welke functie hij precies had, of bij welke afdeling uw vader werkzaam was (CGVS, p. 9, 10). U kon enkel meedelen dat hij meestal in het district van Hesarak werkte (CGVS, p. 5). Deze uiterst beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het profiel van uw vader als lid van de ANCOP. U gaf in dit verband toe dat u uw vader nooit vragen stelde over zijn job (CGVS, p. 9). Op de vraag waarom u dit nooit deed, antwoordde u dat u niet zo slim was om hierover te spreken (CGVS, p. 9). Evenwel mag worden verwacht dat u uw moeder hieromtrent vragen stelde, gelet op het belang van deze informatie inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het dient immers gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat u naliel dit te doen, hoewel u aangaf vaak te spreken met uw moeder in Afghanistan (CGVS, p. 8), getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet reeds afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. De onaannemelijkheid van uw beweringen omtrent het profiel van uw vader ondermijnt eveneens reeds de geloofwaardigheid van de hieruit volgende problemen met Daesh.

De documenten die u voorlegt m.n. een kopie van uw vaders legerbadge en bankkaart, evenals een reeks foto's van uw vader tijdens zijn dienst, kunnen weinig doen om de ongeloofwaardigheid met betrekking tot zijn profiel te weerleggen. Vooreerst dient te worden gesteld dat documenten op zich niet de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verklaringen kunnen opheffen. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende waarde, bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken gezien uw zeer beperkte kennis. Ter zake kon u niet vertellen hoe lang de badge van uw vader geldig was en of hij voordien een andere badge had (CGVS, p. 4). Gevraagd hoe het komt dat er op de voorgelegde badge 'ANA' vermeld staat in plaats van 'ANCOP', zei u dat hij na zijn opleiding voor de politie werkte en later veranderde naar een job in het leger (CGVS, p. 14, 15). U vulde evenwel onmiddellijk aan dat u geen informatie heeft hierover (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan dit document niet overtuigen van de werkzaamheden van uw vader. Wat betreft de door u neergelegde foto's dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan u niet bewijzen dat de afgebeelde persoon op de foto's daadwerkelijk uw vader is, zodat hier geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Voorts merkt het CGVS op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met Daesh niet aannemelijk zijn. U verklaarde met name dat u thee aan het drinken was met uw vader toen Daesh plots opdook en uw vader begon weg te lopen (CGVS, p. 15). U stelde dat u ook probeerde weg te lopen, doch Daesh begon te schieten waarna u gewond raakte aan uw been (CGVS, p. 15). Gevraagd waar u was toen Daesh begon te schieten, reageerde u vaagweg dat u gewond werd toen u uw vader achterna sprong (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd op welke locatie u dan was, antwoordde u nietszeggend dat u klaar was om te springen, maar geraakt werd door een kogel in uw been en neerviel (CGVS, p. 17). Op de vraag waar u op dat moment was, in de gastenruimte of op straat, antwoordde u wederom naast de kwestie en stelde dat Daesh naar u toe kwam, maar u gewond raakte nadat u uw vader achterna probeerde te springen (CGVS, p. 17). Dat u niet kon vertellen waar u zich bevond toen Daesh u begon te beschieten doet reeds de nodige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder stelde u dat uw vader er wel in slaagde om te ontsnappen (CGVS, p. 15). Gevraagd waarheen uw vader ontsnapte, antwoordde u dat hij naar zijn dienstpost in Kunar ging (CGVS, p. 17). Op de vraag hoe uw vader naar zijn dienstpost kon terugkeren zonder documenten, antwoordde u dat ze misschien nieuwe documenten maakten voor hem om binnen te komen gezien hij militair was en nergens anders heen kon (CGVS, p. 18). Deze uitleg is echter weinig overtuigend, temeer Daesh hem ogenschijnlijk viseerde vanwege zijn job. Indien Daesh u daadwerkelijk wilde meenemen in de plaats van uw vader, is het eveneens opvallend dat zij u, nadat u gewond raakte, niet achtervolgden maar met rust lieten (CGVS, p. 18, 19). Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als Daesh dermate aarzelend zou optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden.

U beweerde verder dat u door enkele dorpelingen naar het ziekenhuis werd gebracht in het districtscentrum, waar u in totaal één maand verbleef (CGVS, p. 19). Gevraagd of er tijdens die maand nog iets anders gebeurde, antwoordde u dat u al die tijd in het ziekenhuis was en er dus niets speciaals gebeurde (CGVS, p. 19). Drie weken nadat u uiteindelijk teruggekeerd was naar het dorp, zo stelde u, begon Daesh u echter opnieuw te bedreigen (CGVS, p. 19). Dat Daesh u gedurende één maand en drie weken met rust liet is evenwel bevreemdend, gelet op uw verklaringen omtrent de kwalijke reputatie van deze organisatie. Zo verklaarde u dat Daesh mensen in de regio onderdrukte en schapen van dorpelingen onder dwang meenam, maar niemand iets kon doen tegen hen (CGVS, p. 14). Verder stelde u dat de leden van Daesh uit de regio afkomstig zijn en informatie krijgen uit het dorp (CGVS, p. 17). In het licht van deze verklaringen is de door u geschetste "zachte" aanpak van Daesh tegenover u dan ook erg twijfelachtig, temeer ze op de hoogte waren van uw woonplaats (CGVS, p. 16). Deze periode van uitstel zou u bovendien de tijd en ruimte hebben

gegeven om onder te duiken en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan zijn geweest van Daesh. Ook uw verklaringen omtrent het verloop van de twee bezoeken van Daesh aan uw huis zijn weinig aannemelijk. U verklaarde met name dat Daesh tijdens het eerste bezoek vroeg waar uw vader was en erna terug wegging (CGVS, p. 19). De tweede keer, zo stelde u, riepen ze en folterden u en uw moeder, waarna ze zeiden dat ze u de volgende keer gingen meenemen indien uw vader zich niet presenteerde (CGVS, p. 19). Na dit tweede bezoek, zo stelde u, besloot u te verhuizen naar het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom u pas na het tweede bezoek verhuisde, antwoordde u dat u de eerste keer dacht dat ze misschien niet gingen terugkomen, maar na de tweede keer begreep dat ze u gingen meenemen en uw leven in gevaar was (CGVS, p. 20). Deze reactie mag echter sterk verbazen, gelet op uw bewering dat u voordien reeds door Daesh werd achtervolgd en zelfs werd beschoten. In het licht van voorgaande kan verwacht worden dat u en uw familie elke dreiging vanwege Daesh serieus zouden nemen, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Indien Daesh u effectief wilde meenemen is het bovendien bizar dat ze hiertoe geen actie ondernamen tijdens hun eerste bezoek, toen ze er de kans toe hadden. Dit uitstel tussen beide bezoeken gaf u namelijk een vrijgeleide om te vluchten, hetgeen u naar eigen zeggen ook deed (CGVS, p. 20). De onaannemelijkheid van voorgaande verklaringen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot dient te worden aangestipt dat u er niet in slaagde om de dood van uw vader aannemelijk te maken. Uw verklaringen dienaangaande zijn immers dermate vaag en beperkt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaarde dat u in Servië was toen u via uw maternale oom vernam dat uw vader vermoord werd nadat het checkpoint waar hij werkte gebombardeerd werd (CGVS, p. 20). Uw oom vertelde u dat er geen informatie is over de mensen van dat checkpoint, of ze waren gedood of meegenomen, waardoor niemand het dode lichaam van die mensen zag (CGVS, p. 20). Gevraagd of uw familie uw vaders lichaam heeft ontvangen, antwoordde u dat ze zijn dode lichaam niet zagen (CGVS, p. 20). U verklaarde dat er geen nieuws is over de mensen in het checkpoint en het niet duidelijk is of ze gedood, dan wel meegenomen werden (CGVS, p. 21). Op de vraag of het klopt dat u geen informatie heeft over het feit of uw vader nog leeft of niet, antwoordde u als volgt: "Ja (..) het checkpoint was vernietigd, dus het is niet duidelijk voor ons dat hij is vermoord of was meegenomen, maar meeste van het bewijs toont dat ze hem vermoordden, want hij had geen contact met de familie sindsdien." (CGVS, p. 21). Gevraagd welk bewijs er is, herhaalde u dat er een bomaanslag was op het checkpoint en het niet duidelijk is wat er met die mensen gebeurde, maar het gevecht en de bom zijn bevestigd, evenals het feit dat het checkpoint werd vernietigd (CGVS, p. 21). Uw bewering dat uw vader vermoord werd, steunt met andere woorden louter op veronderstellingen uwentwege, nu deze niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de omstandigheden waarin uw vader is vermoord indien de taliban hiervoor verantwoordelijk zouden zijn (CGVS, p. 21). Dergelijke vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van de taliban in ernstige mate aan.

Volledigheidshalve constateert het CGVS dat het opmerkelijk is dat uw familie geen problemen meer heeft gekend sinds uw vertrek. U verklaarde dat uw moeder thans samen met uw jongere broers inwoont bij uw maternale oom (CGVS, p. 8). Gevraagd of ze sindsdien nog problemen hebben gehad, antwoordde u dat ze bang zijn en uw twee broers niet openlijk kunnen rondlopen vanwege uw vaders job voor de vroegere overheid (CGVS, p. 21). Op de vraag of ze nog problemen hadden sinds ze bij uw maternale oom wonen, reageerde u dat niemand voorlopig iets zei tegen hen, maar ze wel bang zijn en in angst leven (CGVS, p. 21). Indien u daadwerkelijk en actueel een doelwit van Daesh zou zijn geweest kan worden verwacht dat Daesh, van wie uit uw verklaringen blijkt dat ze over verregaande persoonlijke info over u beschikken, u mogelijks via uw familie onder druk zouden proberen te zetten, in casu quod non. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat Daesh actueel naar u op zoek zou zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De taskara van een persoon die uw vader zou zijn, toont hoogstens de nationaliteit en identiteit van de houder van dit document aan. Deze taskara heeft echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegt zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. De door u neergelegde klachtenbrief van de dorpsouderen geeft louter uw ooms verklaringen weer, maar deze worden hierdoor op geen enkele manier gestaafd aangezien het om een gesolliciteerd document gaat dat op vraag werd opgesteld. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Voor wat betreft de documenten inzake uw vaders werk verwijst het CGVS naar hetgeen hierover supra werd vermeld. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met Daesh kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/aso/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/aso/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

*Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.*

*Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.*

*Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.*

*UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.*

*Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.*

*ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.*

*ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.*

*In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.*

*De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een*

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

[https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

### 2. Het verzoekschrift

Verzoeker betwist allereerst de motieven van de bestreden beslissing waarbij wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas en tracht deze te weerleggen.

Vervolgens gaat hij in op de subsidiaire beschermingsstatus en het risico op terugkeer voor personen die zijn verwesterd of als dusdanig worden beschouwd.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wijst verzoeker er op dat de bestreden beslissing zelf aanhaalt dat er ook na de machtsovername door de taliban nog veiligheidsincidenten zijn in de provincie Nangarhar. Hij citeert landeninformatie die betrekking heeft op de jaren 2021 en 2022 en wijst op het specifieke profiel van zijn vader als bijkomende persoonlijke factor.

Verder betoogt verzoeker dat hij is verwesterd en zich niet meer zal kunnen aanpassen aan de strenge morele en religieuze regels van de taliban, minstens als verwesterd zal worden beschouwd. Hij stelt zich te kleden en te gedragen naar de westerse normen en te werken in België. Dit beperkt, zo vervolgt hij, zijn aanpassingsvermogen en vergroot het risico dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan. Nog stelt hij *“de godsdienstige normen aan [te hangen] van het taliban regime dat hij verfoeit”*. Hij betoogt dat het één zaak is om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan en een andere zaak om zich aan te passen aan het repressieve, extremistische bestuur van de taliban. Hij geeft aan dat hij niet weet wat van hem wordt verwacht bij terugkeer en dat hij niet in staat is om te beseffen hoe hij zelf ‘anders’ is dan vroeger of zelfs ‘anders’ dan de ‘andere’ bevolking in Afghanistan. Volgens hem bestaat er een grote kans dat in zijn dorp afwijkend gedrag zal worden doorgegeven aan de lokale talibanleiding. Hij verwijst naar rechtspraak en de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van april 2022.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Verzoeker voegt ter staving van zijn verzoekschrift een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van 1 maart 2023.

### 3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 30 januari 2025 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”*, 14 december 2023;
- EUAA, *“COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024.

3.2. Op 31 januari 2025 maakt verzoeker een aanvullende nota over.

In eerste instantie stelt verzoeker zich vragen bij de voldoende beschikbaarheid van betrouwbare en objectieve informatie over de actuele situatie in Afghanistan, nu journalisten er worden vervolgd en vrouwelijke journalisten niet mogen werken. Hij wijst op een probleem van onderrapportering door de censuur onder de taliban. Hij haalt ook aan dat het UNHCR in een bericht van 28 mei 2024 zijn advies handhaaft om geen Afghanen terug te sturen naar hun land. Nog verwijst hij naar rechtspraak van de Raad van november 2023 en betoogt hij dat de informatie waarover het CGVS beschikt onvoldoende actueel is.

Verzoeker maakt vervolgens enkele bijkomende opmerkingen inzake de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan. Op basis van de door het CGVS ter beschikking gestelde landeninformatie erkent hij dat de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen sinds de machtsovername, maar benadrukt hij dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op willekeurige wijze treffen toenemen en willekeurig geweld in veel provincies blijft voorkomen. Het is volgens hem te vroeg om te spreken van een stabilisatie van de veiligheidssituatie. De taliban blijven volgen hem een *“actor van geweld”*, waarbij willekeur heerst.

Verder gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarbij volgens hem de taliban optreden als actor van vervolging en mee verantwoordelijk zijn voor deze situatie, zowel intern als internationaal. Zo is volgens hem de socio-economische situatie, die sinds de machtsovername nog is

verergerd, mee veroorzaakt door de uitsluiting van de (vrouwelijke) helft van de bevolking. In dit verband verwijst hij naar meerdere mediaberichten, die volgens hem ook aantonen dat voormalig overheidspersoneel en hun familie nog steeds worden gevisieerd. De machtsovername door de taliban ligt volgens hem rechtstreeks aan de basis van de actuele situatie en door de wijze waarop de taliban de macht uitoefenen moet volgens hem worden aangenomen dat zij overwegend de oorzaak zijn van de huidige economische en humanitaire crisis.

Daarnaast betoogt verzoeker dat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot een (mogelijkheid tot veilige) terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen. De gekende gevallen van Afghanen die vanuit het Westen terugkeerden zijn zo beperkt dat hieruit volgens hem, zeker wat betreft verwesterde jongeren of zij die als dusdanig worden gepercipieerd, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen worden afgeleid. Inzake de ingeroepen problematische situatie bij terugkeer, en meer algemeen de slechte mensenrechtensituatie, wordt verwezen naar verschillende verslagen en artikelen, waaronder de recente rapporten van UNAMA van juli 2024 en van Amnesty International van juli 2024. In het bijzonder wenst verzoeker nog te wijzen op de situatie in de gevangenissen, gelet op zijn vrees te worden aangehouden. Hij stelt dat zijn vrees voor vervolging op deze grond wordt bevestigd in de landeninformatie van het CGVS, met name de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van mei 2024 en de hierin opgenomen risicofactoren. Hij benadrukt dat uit deze landeninformatie bovendien blijkt dat een verdenking van het overtreden van de normen van de taliban evenzeer problematisch kan zijn bij terugkeer en dat de regels van de taliban niet zijn neergeschreven en deze steeds strikter worden toegepast. Hij wijst andermaal op zijn werk en integratie in België, op een westerse levensstijl en op een risico om door zijn directe omgeving als afwijkend te worden beschouwd. Verwestering mag volgens hem niet worden verengd *“tot een ‘morele integriteit’ die dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* en hij meent in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling als lid van een bepaalde sociale groep.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker in zijn aanvullende nota om de bestreden beslissing te vernietigen, zodat verder onderzoek kan worden gedaan naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en zijn provincie van herkomst in het bijzonder.

3.3. Op de terechtzitting vult verzoeker zijn aanvullende nota van 31 januari 2025 aan met een bijkomend stuk, waarover hij volgende toelichting verstrekt in zijn nota: *“Rapport van de collocatie tgv problemen in Afghanistan (P.T.S.)”*.

#### 4. Onderzoek van het beroep

##### 4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie

wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.1.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van het voorliggende verzoek om internationale bescherming merkt de Raad nog op dat niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan daarom worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermings-verzoeken. Verweerder heeft bij zijn aanvullende nota van 30 januari 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie trouwens nog geactualiseerd en aangevuld met de hierboven reeds aangehaalde recente bronnen.

## 4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

### 4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:*

*[...]*

*Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”*

4.2.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 14 december 2022, kan worden samengevat als volgt. Zijn vader werkte voor de Afghaanse Nationale Ordepolitie (ANCOP). Ongeveer 2 à 2,5 maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan kwam zijn vader op verlof naar huis. Leden van daesh kwamen naar hen toe, waarop verzoeker en zijn vader begonnen weg te lopen. Zijn vader kon ontsnappen, maar verzoeker kreeg een kogel in zijn been en viel gewond neer. Dorpelingen brachten hem naar het ziekenhuis in het districtscentrum. Na ongeveer één maand keerde hij terug naar huis. Toen hij na ongeveer 3 weken opnieuw wat kon wandelen, kwamen leden van daesh langs bij hem thuis en vroegen naar zijn vader. Ze gingen weg, maar kwamen de volgende dag opnieuw langs om te vragen naar zijn vader. Ze zeiden dat als zijn vader zich niet aan hen toonde, ze verzoeker in diens plaats zouden meenemen. Hierop vertrok verzoeker uit Afghanistan, in juli 2018. In Servië vernam verzoeker van zijn maternale oom dat de checkpoint waar zijn vader werkte was aangevallen. Sindsdien heeft de familie geen informatie over zijn vader. Verzoeker geeft aan zowel daesh als de taliban te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

4.2.3. Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en voormeld asielrelaas legde verzoeker kopieën van volgende documenten voor: een brief van dorpsouderen over de dood van zijn vader, zijn vaders taskara, zijn vaders legerbadge en bankkaart en een reeks foto's van zijn vader in legeruniform.

4.2.4. Wat betreft de documenten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn vluchtrelaas, merkt de Raad op dat alle documenten kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijswaarde hebben.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheids-beambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, COI Focus *“Afghanistan – corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Daarnaast kunnen over de verschillende voorgelegde stukken nog enkele bijkomende bemerkingen worden gemaakt.

Zo wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de voorgelegde taskara van een persoon die verzoekers vader zou zijn, hoogstens de nationaliteit en identiteit van de houder van dit document aantonen. Deze taskara zegt niets over verzoekers individuele asielmotieven.

Inzake de voorgelegde legerbadge en bankkaart die zijn vader zouden toebehoren, heeft de commissaris-generaal verder correct vastgesteld dat verzoekers kennis over deze documenten beperkt was, wat verzoeker op zich niet betwist. Verder stelde hij eveneens correct vast dat deze stukken niet steeds consistent zijn met verzoekers verklaringen, zonder dat hiervoor een aanvaardbare uitleg kan worden gegeven. Zo kan verzoeker geen duidelijke en verhelderende uitleg geven voor hoe het komt dat er op de voorgelegde badge ‘ANA’ staat vermeld in plaats van ‘ANCOP’. Verzoekers uitleg hiervoor, met name dat zijn vader *“de opleiding [volgde] voor orde politie, hij werkte in de orde politie en later hij veranderde zijn job naar het leger, ik heb geen informatie hierover”* (CGVS, p. 15) kan allesbehalve overtuigen. De voorgelegde foto's die zijn vader tijdens zijn dienst moeten tonen, betreffen verder privé-foto's waaraan weinig tot geen bewijswaarde kan worden toegekend, omdat deze door mogelijke inscenering van locatie en

omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien kan verzoeker niet bewijzen dat de persoon op de foto's daadwerkelijk zijn vader is.

Verzoeker betwist verder niet dat de neergelegde klachtenbrief van de dorpsouderen louter zijn ooms verklaringen weergeeft en dit stuk een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. De verklaringen van dit familielid worden verder op geen enkele wijze gestaafd.

Geen van de voorgelegde stukken kan verzoekers problemen met daesh ondersteunen of bevestigen.

4.2.5. Gelet op wat voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.6. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, omdat zijn relaas op meerdere punten zeer vaag, oppervlakkig en weinig doorleefd is en omwille van verschillende onaannemelijkheden in zijn verklaringen. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.7. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad allereerst vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zijn vader daadwerkelijk heeft gewerkt voor de Afghaanse Nationale Ordepolitie (ANCOP), dit gelet op de volgende vaststellingen:

*“U verklaarde ter zake dat uw vader nooit sprak over zijn job of activiteiten met uw gezin en niet vertelde welke rang hij had (CGVS, p. 9). U stelde dat hij enkel naar huis kwam voor 10 of 15 dagen, maar nooit over deze zaken vertelde (CGVS, p. 9). U kon evenmin vertellen of uw vader hier met iemand anders van uw familie over sprak (CGVS, p. 9). Ook uw moeder, zo stelde u, was niet op de hoogte van uw vaders taken (CGVS, p. 9). Gevraagd sinds wanneer uw vader deze job deed, antwoordde u dat hij daar lange tijd werkte, min of meer 12 jaren (CGVS, p. 9). Verder wist u niets te vertellen over welke opleiding hij hiervoor volgde, welke functie hij precies had, of bij welke afdeling uw vader werkzaam was (CGVS, p. 9, 10). U kon enkel meedelen dat hij meestal in het district van Hesarak werkte (CGVS, p. 5). Deze uiterst beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het profiel van uw vader als lid van de ANCOP. U gaf in dit verband toe dat u uw vader nooit vragen stelde over zijn job (CGVS, p. 9). Op de vraag waarom u dit nooit deed, antwoordde u dat u niet zo slim was om hierover te spreken (CGVS, p. 9). Evenwel mag worden verwacht dat u uw moeder hieromtrent vragen stelde, gelet op het belang van deze informatie inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het dient immers gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat u naliet dit te doen, hoewel u aangaf vaak te spreken met uw moeder in Afghanistan (CGVS, p. 8), getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet reeds afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. De onaannemelijkheid van uw beweringen omtrent het profiel van uw vader ondermijnt eveneens reeds de geloofwaardigheid van de hieruit volgende problemen met Daesh.”*

In antwoord hierop betoogt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor eerlijk heeft verteld dat hij geen details kan geven en nog dat hij vermoedt dat zijn vader niets meedeelde over zijn job om zijn gezin te beschermen. Hij is van mening dat zijn gebrek aan scholing kan verklaren waarom hij een gebrekkige kennis heeft over de functies en graden van zijn vader. Hiermee weerlegt hij echter geenszins de vaststelling dat hij zo goed als niets concreets kan vertellen over zijn vaders tewerkstelling waardoor hij dit profiel van zijn vader niet aannemelijk heeft kunnen maken. Verzoekers gebrekkige scholing zou mogelijk nog tot op bepaalde hoogte kunnen verklaren dat hij weinig details weet over het werk van zijn vader, maar de voormelde motivering gaat er niet louter over dat hij niet tot in detail over het werk van zijn vader kan vertellen. Verzoeker weet eigenlijk helemaal niets te vertellen over het werk van zijn vader, waarvoor een gebrek aan scholing geen rechtvaardiging kan vormen. Bovendien weerlegt hij met zijn kritiek evenmin de vaststelling dat hij ook geen enkele concrete moeite blijkt te hebben gedaan om meer te weten te komen over het werk van zijn vader, bv. bij zijn moeder met wie hij nog steeds regelmatig contact heeft, en dit getuigt van een gebrek aan interesse in zijn voorgehouden problemen dat afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Waar hij nog aangeeft dat zijn vader mogelijk niets meedeelde over zijn job om zijn

gezin te beschermen, betreft het bovendien een louter a posteriori aangebracht eigen vermoeden, waarmee hij evenmin de voormelde motivering weerlegt of in een ander daglicht stelt.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hem moeilijk kan worden verweten geen details te geven, nu hij bewijzen heeft aangebracht. Het voorleggen van bewijzen maakt echter nog niet dat van een verzoeker niet langer voldoende concrete en gedetailleerde verklaringen mogen worden verwacht, te meer nu – zoals hierboven reeds werd vastgesteld – de door verzoeker voorgelegde stukken weinig tot geen bewijswaarde kan worden toegedicht, deze niet steeds stroken met zijn verklaringen, zoals waar de voorgelegde badge behoort aan iemand bij het Afghaanse Nationale Leger, en deze de problemen met daesh niet ondersteunen of bevestigen.

4.2.8. De vaststelling dat verzoeker aan de hand van zijn verklaringen en voorgelegde stukken de tewerkstelling van zijn vader voor de Afghaanse Nationale Ordepolitie niet aannemelijk heeft kunnen maken, ondergraaft verder reeds volledig de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen problemen met daesh en van zijn ingeroepen vrees voor de taliban bij terugkeer omwille van het profiel van zijn vader. Enkele bijkomende vaststellingen inzake de door verzoeker afgelegde verklaringen over de problemen die hij en zijn vader zouden hebben gekend met daesh kunnen de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas enkel maar bevestigen.

Zoals de commissaris-generaal omstandig heeft uiteengezet, kon verzoeker herhaaldelijk niet concreet antwoorden op de vraag waar hij zich precies bevond toen daesh hem begon te beschieten en kon hij evenmin een overtuigende uitleg geven over hoe zijn vader kon ontsnappen en zonder documenten kon terugkeren naar zijn dienstpost. In antwoord hierop betoogt verzoeker dat hij wel degelijk informatie gaf, maar merkt hij op dat hij – zoals hij verklaarde – op zeker ogenblik bewusteloos is geraakt en dit verklaart waarom hij geen verdere details gaf. Hij citeert vervolgens uit het gehoorverslag van het CGVS. Echter, waar het om gaat is dat verzoeker verklaarde dat hij de leden van daesh van ver zag komen en hij en zijn vader vervolgens op de vlucht sloegen, maar hij herhaaldelijk ontwijkend antwoordde toen hem werd gevraagd waar hij was toen ze op hem begonnen schieten. Er werd hem aldus enkel gevraagd naar beleefde gebeurtenissen die voorafgingen aan zijn bewusteloosheid. Verzoeker gaf ook nergens aan dat hij problemen kent om zich bepaalde zaken te herinneren die vooraf gingen aan zijn bewusteloosheid, bv. ingevolge zijn verwondingen. Verder kan verzoeker andermaal niet uitleggen hoe zijn vader precies kon ontsnappen en zonder documenten kon terugkeren naar zijn dienstpost. Verder is het volstrekt onlogisch dat de leden van daesh hem vervolgens gewoon met rust lieten, terwijl zijn relaas luidt dat ze ook hem zouden viseren. Indien daesh ook hem werkelijk viseerde, is het bovendien weinig aannemelijk dat ze hem vervolgens gedurende één maand en drie weken met rust lieten. Dit te meer gelet op zijn verklaringen omtrent de kwalijke reputatie van deze organisatie en waar hij aangaf dat de leden van daesh uit zijn regio afkomstig waren, ze informatie kregen uit het dorp en ze op de hoogte waren van zijn woonplaats (CGVS, p. 16-17). Hiermee gaven ze verzoeker de tijd en ruimte om onder te duiken en zich in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk hun bedoeling kan zijn geweest.

Ook verzoekers verklaringen over de twee bezoeken van daesh aan zijn huis na zijn herstel missen geloofwaardigheid. Zo is het allereerst opmerkelijk dat verzoeker hierover niets heeft verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl hij op het CGVS voorhield dat hij en zijn moeder tijdens dit tweede bezoek werden gefolterd. Van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis mag nochtans worden aangenomen dat verzoeker hiervan reeds melding zou hebben gemaakt op het eerste tijdstip waarop hij hiertoe de kans kreeg. Dat hij dit niet deed, ondermijnt zijn verklaringen hierover reeds op ernstige wijze. Bij aanvang van zijn interview op het CGVS verklaarde hij bovendien dat zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en hij er de belangrijkste redenen reeds had kunnen geven waarom hij zijn land had verlaten, zij het slechts kort (CGVS, p. 2-3). Nog is verzoekers uitleg waarom hij pas na het tweede bezoek van daesh verhuisde, met name dat hij na het eerste bezoek dacht dat ze misschien niet gingen terugkomen (CGVS, p. 20), weinig overtuigend in het licht van zijn eerdere verklaringen dat hij voorheen reeds door daesh werd achtervolgd en zelfs beschoten. Er zou toch mogen worden aangenomen dat sindsdien verzoeker en zijn familie elke dreiging vanwege daesh serieus zouden hebben genomen. Nog merkt het CGVS volkomen terecht op dat, indien daesh verzoeker effectief wilde meenemen zoals hij zelf aangaf, het niet aannemelijk is dat ze hiertoe geen actie ondernamen tijdens hun eerste bezoek, toen ze er de kans toe hadden. De onaannemelijkheid van verzoekers verklaringen over deze aspecten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. In dit verband komt verzoeker ook niet verder dan te stellen dat hij heeft verklaard dat ze zijn vader wilden en dat ze in de plaats van zijn vader hem wilden meenemen. Hij betoogt dat dit duidelijk geen zwakke aanpak is. Hiermee herhaalt hij louter bepaalde verklaringen die hij aflegde op het CGVS, zonder dat hij hiermee de gedane vaststellingen weerlegt of deze in een ander daglicht stelt.

4.2.9. Daarnaast volgt de Raad de commissaris-generaal in zijn standpunt dat verzoeker de dood van zijn vader niet aannemelijk maakt. Volgende vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden bijgetreden door de Raad:

*“Uw verklaringen dienaangaande zijn immers dermate vaag en beperkt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaarde dat u in Servië was toen u via uw maternale oom vernam dat uw vader vermoord werd nadat het checkpoint waar hij werkte gebombardeerd werd (CGVS, p. 20). Uw oom vertelde u dat er geen informatie is over de mensen van dat checkpoint, of ze waren gedood of meegenomen, waardoor niemand het dode lichaam van die mensen zag (CGVS, p. 20). Gevraagd of uw familie uw vaders lichaam heeft ontvangen, antwoordde u dat ze zijn dode lichaam niet zagen (CGVS, p. 20). U verklaarde dat er geen nieuws is over de mensen in het checkpoint en het niet duidelijk is of ze gedood, dan wel meegenomen werden (CGVS, p. 21). Op de vraag of het klopt dat u geen informatie heeft over het feit of uw vader nog leeft of niet, antwoordde u als volgt: “Ja (...) het checkpoint was vernietigd, dus het is niet duidelijk voor ons dat hij is vermoord of was meegenomen, maar meeste van het bewijs toont dat ze hem vermoordden, want hij had geen contact met de familie sindsdien.” (CGVS, p. 21). Gevraagd welk bewijs er is, herhaalde u dat er een bomaanslag was op het checkpoint en het niet duidelijk is wat er met die mensen gebeurde, maar het gevecht en de bom zijn bevestigd, evenals het feit dat het checkpoint werd vernietigd (CGVS, p. 21). Uw bewering dat uw vader vermoord werd, steunt met andere woorden louter op veronderstellingen uwentwege, nu deze niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de omstandigheden waarin uw vader is vermoord indien de taliban hiervoor verantwoordelijk zouden zijn (CGVS, p. 21). Dergelijke vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van de taliban in ernstige mate aan.”*

Door het louter herhalen van zijn verklaringen dat hem de informatie onrechtstreeks werd meegedeeld, dat hij er zelf niet bij was omdat hij op dat ogenblik in Servië was en hij daarom geen details kon geven, stelt hij deze beoordeling nog niet in een ander daglicht.

In dit verband is het trouwens nog opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 juli 2021 ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zijn beide ouders nog verbleven in zijn dorp in het land van herkomst, zonder dat hij aangaf dat zijn vader was vermist of overleden, wat hij volgens zijn latere verklaringen nochtans reeds in Servië zou hebben vernomen.

4.2.10. Ten slotte betwist verzoeker de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen niet concreet, namelijk dat zijn familie geen problemen meer heeft gekend sinds zijn vertrek en dat indien hij daadwerkelijk en actueel een doelwit van daesh zou zijn geweest, kan worden verwacht dat daesh hem mogelijk via zijn familie onder druk zou proberen te zetten, wat echter hoegenaamd niet het geval blijkt te zijn. Nochtans volgt uit verzoekers verklaringen dat daesh over verregaande persoonlijke informatie over hem beschikte. Dit ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Hij kan niet overtuigen dat daesh actueel naar hem op zoek zou zijn in zijn herkomstregio, wat in lijn ligt met de eerdere vaststellingen die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan hem gerichte bedreigingen.

4.2.11. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader werkzaam was bij de politie en in de uitoefening van zijn functie werd gedood door de taliban en dat hij en zijn vader ingevolge dit werk van zijn vader werden vervolgd door daesh. Hij kan aldus niet overtuigen dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door daesh omwille van dit werk van zijn vader of dat hij bij terugkeer naar zijn land om deze reden een gegronde vrees voor vervolging door daesh of de taliban heeft. De Raad achter het niet nodig nog in te gaan op verzoekers kritiek inzake het leeftijdsonderzoek. Indien hij zich hiermee niet akkoord kon verklaren, kwam het hem trouwens toe tegen de leeftijdsbeslissing beroep in te stellen. Hij liet dit echter na.

4.2.12. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering en/of normoverschrijding.

4.2.13. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste

leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de '*legitieme heersers*' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige '*erg moderne*' en andere '*conservatieve*' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer

repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice"*

in the *Taliban's second Emirate*" van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met '*niet-mahram*' personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van

Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen, onder wie voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

Sommige bronnen geven aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht

of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn “verwesterd”, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.14. Verzoeker laat in casu na om enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Concreet beperkt hij zich tot het aanbrengen van stukken inzake een tewerkstelling in België, maar hieruit kan niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden eigen heeft gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Voortgaand op de – door verzoeker niet aangevochten – resultaten van het leeftijdsonderzoek moet worden aangenomen dat hij weliswaar nog minderjarig was bij vertrek uit Afghanistan, maar niettemin kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Hij ging er naar de dorpsmoskee (CGVS, p. 7), liep er school tot de 3de graad (CGVS, p. 12) en werkte vervolgens mee op het veld en zorgde mee voor de dieren van de familie (CGVS, p. 12). Verzoeker toont ook niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

Bij aankomst in België was verzoeker verder ongeveer 21 jaar oud. De loutere duur van zijn verblijf in Europa en België en het gegeven dat hij hier werkt zijn, gelet op wat voorafgaat en zonder enige verdere concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar deze elementen toont verzoeker niet aan dat zijn verblijf in België of Europa een grote impact heeft gehad op de manier waar hij denkt en zich gedraagt of dat hij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving zoals vormgegeven door de taliban.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Hij beperkt zich veelal tot blote en zeer algemene beweringen die hij nalaat concreet te maken wat zijn persoon betreft. Hij brengt geen voldoende concrete en overtuigende elementen naar voor die kunnen aantonen dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities

van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hij moet redelijkerwijze ook in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hij blijkt ook nog steeds in nauw contact te staan met zijn familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 8). Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker houdt verder voor intussen een westerse levensstijl te hebben, maar maakt dit nergens concreet en brengt in dit verband ook geen enkel begin van bewijs naar voor. Al zeker toont hij niet aan dat zijn huidige levensstijl zou steunen op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet in concreto aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse levensstijl voor zijn identiteit of zijn morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep. Aangaande het voorgehouden uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kledij, dient nog te worden opgemerkt dat dergelijke uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat verzoeker deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren aan de geldende normen van de Afghaanse maatschappij.

Verzoeker kan ook niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten om aannemelijk te maken dat hij is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad merkt ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker brengt aldus in het kader van zijn beroep geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geviseerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden geviseerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Uit het voorgaande is ook gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban of daesh voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban of daesh zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in nauw contact stond met zijn familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 8). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.15. Verzoeker maakt met zijn aanvullende nota ten slotte een verslag van psychiatrische opname van 13 maart tot 22 april 2024 over. Hij geeft aan dat deze opname een gevolg was van de problemen die hij heeft gekend in Afghanistan. Op de zitting geeft zijn advocaat hierover nog aan dat deze psychische problemen mogelijk een invloed hebben gehad op het interview dat hij had op het CGVS. Dit betoog vindt echter geen steun in het voorgelegde medisch rapport en kan daarom niet worden bijgetreden. Uit het rapport blijkt dat verzoeker in voormelde periode ter observatie werd opgenomen omwille van ongepaste en verontrustende gedragingen. Deze worden echter nergens concreet gelinkt aan ervaringen of behandelingen die hij in

Afghanistan zou hebben ondergaan, zoals verzoeker thans tevergeefs tracht voor te houden, maar eerder aan een geval van fysieke en mogelijk ook seksuele agressie waarvan hij eerder in België in een opvangcentrum het slachtoffer zou zijn geweest. Hij zou hierop zijn overgeplaatst naar een ander opvangcentrum, waar hij dan ineens een veranderd gedrag begon te vertonen, ook onder invloed van drugs. De verandering in verzoekers gedrag blijkt dus eerder te zijn gelieerd aan een incident waarvan hij in België slachtoffer was, en dat zich afspeelde nadat hij reeds was gehoord op het CGVS op 14 december 2022. Verzoeker toont het tegendeel alvast niet aan. Aldus toont hij evenmin aan dat zijn psychologische problemen zich reeds concreet stelden ten tijde van dit gehoor op het CGVS of dat hij niet op volwaardige wijze heeft kunnen deelnemen aan dit gehoor of zijn eerdere interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad ziet hiervoor alvast ook geen concrete aanwijzingen in het voorgelegde medisch rapport of de gehoorverslagen.

Dit medisch rapport werpt nog geen ander licht op bovenstaande beoordeling en de conclusie dat verzoekers problemen met daesh en de taliban ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker brengt ten slotte geen recente medische stukken naar voor waaruit blijkt dat hij omwille van zijn actuele psychologische gezondheidstoestand – waarover weinig tot niets is geweten – in geval van terugkeer alsnog vervolging zou riskeren, rekening houdend met risicobepalende omstandigheden ter zake zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn fysieke of psychische gezondheidsproblemen en de mogelijke negatieve perceptie door de familie (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 92-94). Hij voert dit ook niet aan. Verzoeker brengt ook geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

De Raad ontkent niet dat verzoeker minstens in het verleden kampte met psychische problemen en hiervoor verder diende te worden behandeld en opgevolgd. In casu toont verzoeker echter niet aan dat deze problemen in zijn hoofd een vrees voor vervolging inhouden of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Verzoeker toont niet aan of legt niet uit dat hij door deze aandoeningen op negatieve wijze in het vizier van de taliban zou komen. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verzoeker kan zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen en zijn mogelijke nood aan behandeling en opvolging ook steeds een procedure inleiden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.2.16. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingen-wet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet, kan niet worden aangenomen.

#### 4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

##### 4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met daesh en de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassings-gebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levens-behoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoefte zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Waar verzoeker doorheen zijn procedurestukken verwijst naar arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Het enig middel is ongegrond.

4.5. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te zenden naar het CGVS en aldus de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS